

Daniels Bog - Nummer Enoghalvfjerds

Det profetiske væv: Afsløringen af de fire vederstyggeligheder i Ezekiels kapitel otte og deres betydning i den moderne tid

Jeff Pippenger

2024-02-04

De fire vederstyggeligheder i Ezekiels ottende kapitel repræsenterer det moderne Israels fire generationer, og begyndelsen på det moderne Israel blev forudbilledet ved det gamle Israels begyndelse. Begge disse begyndelseshistorier vidner om afslutningen på det moderne Israel ved den snart kommende søndagslov. Israels to begyndelser, både det gamle bogstavelige og det moderne åndelige, bevidnes af begyndelseshistorien om det nordlige kongerige Israel, idet det skilte sig fra Juda.

Da oldtidens Israel rejste guldkalven, var de netop draget ud af Egypten til opfyldelse af en profeti, som fastslog, at Gud ville gøre dem til et kongerige. Beretningen om Jeroboam, den første konge i Israels nordlige rige, rummer netop disse kendetegn. Jeroboam var flygtet til Egypten for Salomos vrede. Han havde ved profeten Ahija fået et profetisk løfte om, at han ville blive gjort til konge over ti af de tolv stammer. Før profetien blev opfyldt, måtte Jeroboam flygte til Egypten for at lægge afstand mellem sig selv og Salomo, indtil Salomo døde.

Og det skete på den tid, da Jeroboam gik ud af Jerusalem, at profeten Ahija fra Shilo fandt ham på vejen; og han havde iført sig en ny kappe; og de var begge alene ude på marken. Da greb Ahija den nye kappe, som han havde på, og rev den i tolv stykker. Og han sagde til Jeroboam: Tag dig ti stykker; for således siger Herren, Israels Gud: Se, jeg vil rive kongeriget ud af Salomos hånd og give dig ti stammer. (Men én stamme skal han have for min tjener Davids skyld og for Jerusalems skyld, den by, som jeg har udvalgt af alle Israels stammer.) Fordi de har forladt mig og tilbedt Ashtoret, sidoniernes gudinde, Kemosj, moabitternes gud, og Milkom, ammonitternes gud, og ikke vandret på mine veje for at gøre det, som er ret i mine øjne, og holde mine vedtægter og mine domme, sådan som hans fader David gjorde. Dog vil jeg ikke tage hele kongeriget ud af hans hånd, men jeg vil gøre ham til fyrste alle hans livs dage for min tjener Davids skyld, ham som jeg udvalgte, fordi han holdt mine bud og mine vedtægter. Men jeg vil tage kongeriget ud af hans søns hånd og give det til dig, nemlig de ti stammer. Og hans søn vil jeg give én stamme, for at David, min tjener, altid må have en lampe for mit ansigt i Jerusalem, den by, som jeg har udvalgt mig til at sætte mit navn der.

Og jeg vil tage dig, og du skal regere efter alt det, som din sjæl begærer, og du skal være konge over Israel. Og det skal ske, hvis du vil høre på alt det, jeg befaler dig, og vandre på mine veje og gøre det, som er ret i mine øjne, så du holder mine forskrifter og mine bud, således som David, min tjener, gjorde, at jeg vil være med dig og bygge dig et fast hus, ligesom jeg byggede for David, og jeg vil give Israel til dig. Og for dette vil jeg ydmyge Davids slægt, men ikke for evigt. Derfor søgte Salomo at dræbe Jeroboam. Men Jeroboam stod op og flygtede til Egypten, til Sjisjak, Egyptens konge, og han var i Egypten indtil Salomos død. Og hvad der ellers er at sige om Salomos gerninger og alt, hvad han gjorde, og hans visdom, er det ikke

skrevet i bogen om Salomos gerninger? Og den tid, Salomo regerede i Jerusalem over hele Israel, var fyre år. Og Salomo lagde sig til hvile hos sine fædre og blev begravet i sin fader Davids stad; og hans søn Rehabeam blev konge i hans sted. 1 Kongebog 11:28–43.

Ved kong Salomos død skulle riget deles, og Jeroboam skulle være konge over de ti nordlige stammer, mens Salomos søn Rehabeam skulle være konge i Jerusalem. Før stammernes deling fandt sted, måtte Jeroboam komme ud af Egypten.

Og Rehabeam drog til Sikem; thi hele Israel var kommet til Sikem for at gøre ham til konge. Og det skete, da Jeroboam, Nebats søn, som endnu var i Egypten, hørte derom, (thi han var flygtet fra kong Salomos åsyn, og Jeroboam boede i Egypten;) da sendte de bud og kaldte på ham. Og Jeroboam og hele Israels menighed kom og talte til Rehabeam og sagde: Din fader gjorde vort åg tungt; gør du derfor nu din faders hårde tjeneste og det tunge åg, som han lagde på os, lettere, så vil vi tjene dig. Og han sagde til dem: Gå bort endnu i tre dage, og kom så igen til mig. Og folket gik bort. 1 Kong. 12:1–5.

Beretningen om, hvor tåbeligt Rehabeam handlede i løbet af de tre dage, lægger skylden på hans tåbelige forkastelse af de gamles råd, men stammernes adskillelse var blevet profeteret, så den ville være sket på den ene eller den anden måde. Det er værd her at bemærke til en fremtidig artikel, at adskillellesprocessen udtrykkeligt blev identificeret som tre dage. De to riger bliver atter ét rige i milleritternes historie, og når de nordlige og sydlige stammer bliver ét rige i milleritternes historie, hvilket er tidsperioden for de tre engles ankomst i Åbenbaringen kapitel fjorten. Disse tre engle i milleritternes historie blev forbilledliggjort ved de tre dage for Rehabeams beslutning. De seksogfyre år, da de tre engle ankom fra 1798 til 1844, var også de tre symbolske dage, som Kristus havde sagt i Johannes kapitel to ville være nødvendige for, at Han kunne oprejse et ødelagt tempel, men den del af studiet er for en fremtidig artikel.

Da Rehabeam ved udgangen af de tre dage afsagde sin tåbelige kendelse, blev kongerigerne delt.

Da hele Israel så, at kongen ikke lyttede til dem, svarede folket kongen og sagde: Hvad del har vi i David? Vi har ingen arvelod i Isaajs søn. Til jeres telte, Israel! Se nu til dit eget hus, David! Så drog Israel til deres telte. Men over de israelitter, som boede i Judas byer, regerede Rehabeam. Derefter sendte kong Rehabeam Adoram, som var sat over hoveriarbejdet; men hele Israel stenede ham, så han døde. Derfor skyndte kong Rehabeam sig at stige op i sin vogn for at flygte til Jerusalem. Således faldt Israel fra Davids hus indtil denne dag. Og da hele Israel hørte, at Jeroboam var kommet tilbage, sendte de bud og kaldte ham til menighedsforsamlingen og gjorde ham til konge over hele Israel. Der var ingen, som holdt sig til Davids hus, uden Judas stamme alene. 1 Kong. 12:16–20.

Profetien om, at Jeroboam skulle få et kongerige, var blevet opfyldt, og den blev opfyldt på det tidspunkt, da han var kommet ud af Egypten. Misundelig over, at Guds helligdom var i byen Jerusalem, den by, som Gud havde udvalgt til at sætte sit navn dér, gik Jeroboam i gang med at efterligne den helligdom, det præstedømme og den gudstjenesteordning, som var bestemt til kun at blive udført i Jerusalem. Jeroboams værk med at oprette et forfalsket tilbedelsessystem blandt de nordlige ti stammer er en direkte parallel til Arons oprør og guldkalven og giver således endnu et

vidnesbyrd, ikke alene om den snart kommende søndagslov, men også om oprøret i 1863.

Og Jeroboam sagde i sit hjerte: Nu vil kongedømmet vende tilbage til Davids hus. Hvis dette folk drager op for at bringe slagtofre i Herrens hus i Jerusalem, da vil dette folks hjerte vende tilbage til deres herre, Rehabeam, Judas konge, og de vil dræbe mig og vende tilbage til Rehabeam, Judas konge. Derfor rådførte kongen sig og lod fremstille to guldkalve, og han sagde til dem: Det er for meget for jer at drage op til Jerusalem; se, her er dine guder, Israel, som førte dig op fra Egyptens land. Den ene opstillede han i Betel, og den anden satte han i Dan. Og dette blev til synd; for folket drog hen for at tilbede foran den ene, helt til Dan. Og han byggede et hus for offerhøjene og indsatte præster af de ringeste blandt folket, som ikke var af Levis sønner. Og Jeroboam indstiftede en højtid i den ottende måned, på den femtende dag i måneden, lig den højtid, som er i Juda, og han ofrede på alteret. Således gjorde han i Betel, idet han ofrede til de kalve, som han havde lavet; og han indsatte i Betel præsterne ved offerhøjene, som han havde oprettet. Så ofrede han på alteret, som han havde lavet i Betel, på den femtende dag i den ottende måned, netop i den måned, som han havde udtænkt i sit eget hjerte; og han indstiftede en højtid for Israels børn og ofrede på alteret og tændte røgelse. 1 Kong. 12:26–33.

Jeroboams oprør tilvejebringer endnu en sandhedslinje, som kan lægges over Arons oprør, det protestantiske horns oprør i 1863 og det republikanske horns oprør ved den snart kommende søndagslov, og derved udvider det det profetiske vidnesbyrd. I oprøret med Arons guldkalv ændrede Herren den forordnede metode til udvælgelsen af præstesketet.

Før oprøret skulle den førstefødte i enhver stamme blive en del af præstesketet. Men under Arons oprør med guldkalven var det kun Levis stamme, der stod sammen med Moses. Af denne grund ændrede Gud den forordnede ordning for at skaffe mænd til præstesketet, og fra det tidspunkt var det kun Levis slægt, der skulle udgøre præstesketet.

Og da Moses så, at folket var nøgent; (for Aron havde gjort dem nøgne til deres skam blandt deres fjender:) da stillede Moses sig i lejrens port og sagde: Hvem hører Herren til? lad ham komme til mig. Og alle Levis sønner samlede sig om ham. Og han sagde til dem: Så siger Herren, Israels Gud: Enhver lægge sit sværd ved sin side og gå frem og tilbage fra port til port gennem lejren, og dræb hver sin broder og hver sin fælle og hver sin næste. Og Levis børn gjorde efter Moses' ord; og den dag faldt der af folket ved omtrent tre tusind mænd. 2 Mosebog 32:25–28.

Jeroboam eftergjorde det værk, Gud havde fuldbyrdet i Arons oprør, da Gud havde oprejst et nyt præstesket af Levis stamme, for Jeroboam „gjorde præster af folkets ringeste, som ikke var af Levis sønner.” Oprøret ved begyndelsen af de nordlige ti stammers rige svarer til Arons oprør og de dansende tåber. Oprøret fandt sted efter udgangen af Egypten som opfyldelse af en profeti, der lovede, at et kongerige ville blive grundlagt. I begge tilfælde blev et nyt præstesket indstiftet, hvilket var en forandring fra den tidligere ordning for udvælgelsen af præster.

Arons oprør med guldkalven blev gentaget, men det blev fordoblet af Jeroboam, for han lavede to guldkalve og opstillede dem i to byer. Byen Dan repræsenterer statskunst, for Dan betyder „at dømme“, og byen Betel repræsenterer kirkekunst, for Betel betyder „Guds hus“. Guldkalvene

havde den samme symbolik som Arons kalv, men med det yderligere vidnesbyrd om foreningen af kirke og stat, sådan som det repræsenteres ved de to byer. En kalv var den højeste form for hedensk offer og repræsenterer derfor en forfalsket ofring af Kristus. Guld er et symbol på Babylon, og kalven var et billede af et dyr. Ligesom Aron indstiftede en falsk tilbedelsesdag, indstiftede Jeroboam også en fest og sørgede for, at datoen for festen ikke stemte overens med tiden for den sande tilbedelse i Jerusalem.

Alle elementerne i den snart kommende søndagslov er repræsenteret i Jeroboams vidnesbyrd om oprør: det falske offer (kalven), den falske Kristus (alteret), dyrets billede (sammenslutningen af kirke og stat), den falske tilbedelsesdag (søndag) og et forfalsket præsteskab.

Begyndelsen på det gamle Israel, begyndelsen på de ti nordlige stammer som et kongerige og begyndelsen på adventismen rummer alle de samme profetiske elementer, og tilsammen identificerer de de profetiske elementer i den snart kommende søndagslov. Det gamle Israel var kommet ud af Egyptens trældom, Jeroboam kom ud af Egypten, hvorhen han var flygtet for at undslippe Salomos forfølgelse, og den milleritiske adventisme var netop kommet ud af pavedømmets trældom.

Levis præstedømme blev oprettet ved Arons oprør, det falske præstedømme af de ringeste blandt mænd blev indsat i Jeroboams vidnesbyrd, og da Herren indgik pagt med milleritisk adventisme, var milleritterne ifølge Peter „en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk, for at I skal forkynde hans dyder, som kaldte jer ud af mørket til sit underfulde lys“. Det lys, som milleritterne var blevet kaldet til, var lyset fra Millers juveler, fremstillet på Habakkuks to tavler, som var blevet forbilledliggjort i historien om Arons oprør ved De Ti Buds to tavler. Det mørke, de blev kaldet ud af, var de mørke middelaldrer under det pavelige herredømme, som var blevet forbilledliggjort ved mørket i det egyptiske trældom.

Da Kristus genoprejste det tempel, som var blevet nedtrådt af både hedenskab og pavedømme, gjorde Han det på seksogfyrre år, fra 1798 til 1844. Da Han havde opført templet, kom Han da som Pagtens Sendebud pludseligt til sit tempel den 22. oktober 1844; thi Han havde opført det tempel, som var blevet nedtrådt og ødelagt, og Han rensede også et præsteskab, som var repræsenteret ved Levis stamme.

Men hvem kan udholde hans komme, og hvem kan blive stående, når han åbenbarer sig? For han er som en smelters ild og som tvætters sæbe. Og han skal sidde som en, der smelter og renser sølv; og han skal rense Levis sønner og lutre dem som guld og sølv, for at de kan frembære et offer for Herren i retfærdighed. Da skal Judas og Jerusalems offer være Herren velbehageligt, som i fordums dage og som i de tidligere år. Malakias 3:2–4.

Den 22. oktober 1844 kom Kristus pludseligt til sit tempel og indgik pagt med et folk, som var repræsenteret ved det levitiske præstedømme; men i 1863 havde de gentaget Arons oprør, og det milleritiske præstedømme overgik til det laodikeiske præstedømme, således som det er fremstillet ved Jeroboams præstedømme af de ringeste blandt folket og Arons dansende dårer. Alligevel rummer vidnesbyrdet om Jeroboams oprør et større vidnesbyrd om oprøret i 1863. Da Jeroboam indviede sit falske gudsdyrkelsessystem, blev en profet fra Jerusalem sendt for at iredesætte

Jeroboams oprør, sådan som det blev forbilledligt fremstillet ved, at milleritisk adventisme blev ledt til at antage de Ti Buds sabbat som hviledagen.

Da adventbevægelsen tog imod lyset fra den tredje engel og helligdommen, udgjorde de en irttesættelse af de protestanter, som havde forkastet det tiltagende lys fra den forseglings opløsning, der begyndte ved endens tid i 1798. Ligesom det gamle Israel havde glemt sabbatten under deres egyptiske trældom, havde menigheden i ørkenen glemt sabbatten, da året 1798 kom. Det tiltagende lys fra domstidens budskab, fremført af milleritterne, førte til sidst til helligdommen og Guds lov.

Dette lys kom den 22. oktober 1844 og repræsenterede en irttesættelse af falsk tilbedelse til dem, som var blevet kaldet til helt og fuldt at komme ud af katolicismens falske læresætninger. Soltilbedelsen er mærket på katolicismens myndighed over de kirker, som vendte tilbage til hendes fold. Denne irttesættelse fremstilles ved Jeroboams indvielse af sit falske tilbedelsessystem.

Og Jeroboam indstiftede en højtid i den ottende måned, på den femtende dag i måneden, lig den højtid, som holdes i Juda, og han ofrede på alteret. Således gjorde han i Betel, idet han ofrede til de kalve, som han havde lavet; og han indsatte i Betel præsterne ved offerhøjene, som han havde oprettet. Så ofrede han på alteret, som han havde lavet i Betel, på den femtende dag i den ottende måned, netop i den måned, som han havde udtænkt i sit eget hjerte; og han indstiftede en højtid for Israels børn; og han ofrede på alteret og tændte røgelse. Og se, der kom en Guds mand fra Juda til Betel ved Herrens ord; og Jeroboam stod ved alteret for at tænde røgelse. Og han råbte imod alteret ved Herrens ord og sagde: Alter, alter, således siger Herren: Se, et barn skal fødes Davids hus, Josija ved navn; og på dig skal han ofre præsterne ved offerhøjene, som tænder røgelse på dig, og menneskeknogler skal brændes på dig. Og han gav samme dag et tegn og sagde: Dette er tegnet, som Herren har talt: Se, alteret skal revne, og asken, som er på det, skal blive udøst. Og det skete, da kong Jeroboam hørte den Guds mands ord, han som havde råbt imod alteret i Betel, at han rakte sin hånd ud fra alteret og sagde: Grib ham.

Og hans hånd, som han rakte ud imod ham, visnede, så at han ikke kunne trække den til sig igen. Også alteret revnede, og asken blev udgydt fra alteret, i overensstemmelse med det tegn, som Guds mand havde givet ved Herrens ord. Og kongen tog til orde og sagde til Guds mand: Bønfald nu Herren din Guds åsyn, og bed for mig, at min hånd må blive givet mig igen. Og Guds mand bønfaldt Herren, og kongens hånd blev givet ham igen og blev som før. Og kongen sagde til Guds mand: Kom hjem med mig og styrk dig, og jeg vil give dig en gave. Men Guds mand sagde til kongen: Om du gav mig halvdelen af dit hus, ville jeg ikke gå ind med dig, og jeg ville hverken spise brød eller drikke vand på dette sted. For således blev det påbudt mig ved Herrens ord, idet han sagde: Du må ikke spise brød eller drikke vand og ikke vende tilbage ad den samme vej, som du kom. Så gik han en anden vej og vendte ikke tilbage ad den vej, ad hvilken han var kommet til Betel. 1 Kong. 12:32–13:10.

Sammen med oprøret omkring guldkalvene i Arons og Jeroboams vidnesbyrd er den faktiske indvielse af det falske gudsyndelsessystem, som Jeroboam forordnede, indeholdt i hans vidnesbyrd. Denne indvielse repræsenterer sondringen mellem den gudsyndelse, der skulle

udføres i Jerusalem, og Jeroboams forfalskede system. Fra 1798 og frem til 1844 førte Herren sit folk ud af pavedømmets mørke ind i det vidunderlige profetiske lys, som repræsenteres ved de tre engle i Johannes' Åbenbaring kapitel fjorten. De protestantiske kirker forkastede dette lys og blev derved katolicismens døtre i 1844.

Jeroboams tilbedelse var et forbillede på det katolske gudstjenestesystem, og i hans beretning repræsenterer Israels nordrige det falske katolicismens system, som protestanterne i den milleritiske histories forløb valgte at forblive i. Symbolet på dette system er soltilbedelsen.

De trofaste og vise jomfruer, som den 22. oktober 1844 gik ind i det Allerhelligste, udgjorde en irttesættelse af protestanterne, som netop var vendt tilbage under katolicismens indflydelse og blev Roms døtre. Ved indvielsen af Jeroboams forfalskede gudsyndelsessystem kom en profet fra Juda og irttesatte Jeroboam, hvorved han foregreb de trofaste jomfruer, som gik ind i det Allerhelligste og blev ledt til at erkende Guds lov. Beretningen om den profet og hans irttesættelse af Jeroboam er særdeles oplysende, når man betragter oprøret i 1863, men beretningen må vente, indtil en afslutning sættes sammen med en begyndelse.

Det gamle Israels begyndelse, Jeroboams rige og det moderne Israel stemmer alle overens, og tilsammen frembringer de tre vidner om enden på jorddyret i Åbenbaringen tretten ved den snart kommende søndagslov. De trofaste i milleritisk adventisme blev den 22. oktober 1844 det sande protestantiske horn på jorddyret, og dette skete i den historie, som begyndte ved endetidens begyndelse i 1798. 1798 var begyndelsen på det sjette rige i Bibelens profeti, De Forenede Stater, og etableringen af det sande protestantiske horn, adventismen, i De Forenede Stater. I denne begyndelseshistorie fremstilles De Forenede Staters afslutningshistorie, for Jesus illustrerer altid enden på en ting ved begyndelsen på en ting.

De tre indledende vidner om det gamle, det moderne og Jeroboams Israel illustrerer jorddyrets afslutning, men der er også en anden afslutning, som må fremstilles på forhånd, før man fremlægger vidnesbyrdet om den profet, der kom fra Juda og irttesatte Jeroboam. Den afsluttende historie, som må medtages, er afslutningen på Israels nordlige og sydlige riger, sådan som den fremstilles ved profeten Ezekiel.

Det bør ikke glemmes, at det, vi nu illustrerer, er, at oprøret i 1863 er kendetegnet ved den første vederstyggelighed i Ezekiels ottende kapitel, som var nidkærlighedens billede. Når vi behandler afslutningen på de nordlige og sydlige riger, sådan som de er fremstillet hos Ezekiel, vil vi have mere end tilstrækkeligt bevis til at stadfæste, at oprøret i 1863 blev illustreret ved Arons og Jeroboams oprør, og at det identificerer begyndelsen på den første af fire generationer af laodikeisk adventisme.

Vi vil fortsætte dette studie i den næste artikel.

Og Herrens ord kom atter til mig og lød således: Du menneskesøn, tag dig et stykke træ og skriv på det: For Juda og for Israels børn, hans fæller. Tag derpå et andet stykke træ og skriv på det: For Josef, Efraims stykke træ, og for hele Israels hus, hans fæller. Og føj dem sammen, det ene til det andet, til ét stykke træ; og de skal blive ét i din hånd. Og når dit folks børn taler til

dig og siger: Vil du ikke kundgøre os, hvad du mener med disse? så sig til dem: Så siger den Herre Gud: Se, jeg vil tage Josefs stykke træ, som er i Efraims hånd, og Israels stammer, hans fæller, og jeg vil føje dem til ham, ja til Judas stykke træ, og gøre dem til ét stykke træ, og de skal være ét i min hånd. Og de stykker træ, hvorpå du skriver, skal være i din hånd for deres øjne. Og sig til dem: Så siger den Herre Gud: Se, jeg vil tage Israels børn bort fra folkene, som de er draget hen til, og jeg vil samle dem fra alle sider og føre dem ind i deres eget land:

Og jeg vil gøre dem til ét folk i landet, på Israels bjerge; og én konge skal være konge for dem alle; og de skal ikke mere være to folk, og de skal ikke mere deles i to kongeriger overhovedet. Heller ikke skal de mere gøre sig urene med deres afguder, ej heller med deres vederstyggelige ting eller med nogen af deres overtrædelser; men jeg vil frelse dem ud fra alle deres boliger, hvori de har syndet, og jeg vil rense dem; og de skal være mit folk, og jeg vil være deres Gud. Og David, min tjener, skal være konge over dem; og de skal alle have én hyrde; de skal også vandre efter mine love og holde mine vedtægter og gøre efter dem. Og de skal bo i det land, som jeg gav min tjener Jakob, hvor jeres fædre har boet; og de skal bo deri, de og deres børn og deres børns børn til evig tid; og min tjener David skal være deres fyrste til evig tid. Og jeg vil oprette en fredspagt med dem; det skal være en evig pagt med dem; og jeg vil grundfæste dem og gøre dem talrige, og jeg vil sætte min helligdom midt iblandt dem til evig tid. Mit tabernakel skal også være hos dem; ja, jeg vil være deres Gud, og de skal være mit folk. Og hedningerne skal kende, at jeg, Herren, helliger Israel, når min helligdom er midt iblandt dem til evig tid. Ezekiel 37:15–28.